

Arrest

nr. 178 000 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient in november 2015 een aanvraag in om tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied te worden toegelaten op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van dezelfde wet.

1.2. Op 4 mei 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 03.11.2015 (datum mailbericht gemeente, de aanvraag zelf is niet voorzien van een datum) in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [E.]

Voorna(a)m(en): [U.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12 bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij reeds in België verblijft sedert 2005 en dat hij hier het centrum van zijn belangen heeft en een gezin heeft gesticht.

Betrokkene is inderdaad gekend in België sedert februari 2005; hij heeft talloze procedures opgestart, die echter alle negatief werden afgesloten. Hij heeft op geen ogenblik verblijf verkregen; integendeel, hij heeft diverse bevelen om het grondgebied te verlaten, waaronder 1 met inreisverbod, volledig genegeerd en besloten in België te blijven.

Betrokkene wist dus heel goed dat hij sedert geruime tijd België moest verlaten.

Het argument dat hij hier reeds lang woont, vormt geen buitengewone omstandigheid die hem verhinderen een visum te gaan halen. Hij toont niet aan hoe hij voor deze reden verhinderd is tijdelijk België te verlaten.

De kostprijs van een ticket naar Nigeria vormt geen buitengewone omstandigheid die hem verhinderen terug te keren. Veel andere personen dienen ook reiskosten te betalen om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving; de kosten die betrokkene dient te maken vormen geen uitzondering.

Het feit dat de Boko Haram-militie terreur zaait in bepaalde delen van Nigeria, verhindert betrokkene niet tijdelijk terug te keren om een visum te halen. Alle reizen naar bepaalde noordelijke deelstaten van Nigeria worden formeel afgeraden, maar daar behoort Abuja niet toe. Er wordt verhoogde waakzaamheid aangeraden in Abuja, maar reizen wordt niet formeel afgeraden. Betrokkene is dus niet verhinderd om zich tijdelijk naar Abuja te begeven.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene brengt geen bewijs aan van zijn uitgebreide sociale contacten die hij aanhaalt. Echter, het bestaan uitgebreide sociale contacten verhindert hem niet tijdelijk België verlaten; bij zijn terugkeer in België kan hij opnieuw zijn sociaal leven hier verder zetten. Hij toont niet aan en het is ook weinig waarschijnlijk dat een tijdelijke afwezigheid zijn sociale contacten zal teniet doen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel het volgende aan: *“Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Schending van artikel 12bis§1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S., 31 december 1980).”*

Hij betoogt als volgt:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is, daar verzoeker niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, zoals bepaald in artikel 12 bis §1 tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet;

Terwijl verzoeker een gans palet aan redenen geeft waarom hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens dat een terugkeer zeer moeilijk is;

Dat de staatssecretaris bij elk afzonderlijk argument weliswaar een tegenargument geeft, doch dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich niet bekommert over het geheel van feiten die maken dat een terugkeer naar het land van herkomst, moeilijk, misschien wel onmogelijk is

Dat de Staassecretaris dan ook onvoldoende motiveert;

Dat mogelijk elk argument, indien louter ingeroepen, zonder andere argumenten wel onvoldoende zouden zijn, doch niet het geheel van redenen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet rept over het geheel van omstandigheden en geen enkele duiding geeft waarom het geheel van omstandigheden niet beantwoorden aan de voorwaarde gesteld in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet;

Dat de beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en dient te worden vernietigd.

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat de kostprijs van een ticket naar Nigeria geen buitengewone omstandigheid vormt die verzoeker verhindert terug te keren.

Dat veel anderen personen ook die reiskosten dienen te betalen om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving en de kosten dus geen uitzondering vormen;

Terwijl, vooreerst, het niet opgaat om verzoeker te vergelijken met anderen;

Dat ieder dossier uniek is en een unieke beoordeling behoeft en het gegeven dat velen, wat door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bovendien niet wordt aangetoond, doch louter beweerd, de kosten van een ticket maken, niet betekent dat dit in de casus van verzoeker geen beletsel zou vormen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erkent dat verzoeker reeds 11 jaar in België is en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook erkent dat verzoeker al jaren illegaal verblijft op het grondgebied;

Dat dit betekent dat verzoeker al jaren niet kan werken en het hem verboden is om uit reguliere arbeid, inkomsten te halen;

Dat het voor verzoeker dan ook volstrekt onmogelijk is om een dergelijke som bijelkaar te sparen;

Dat bovendien verzoeker geen netwerk meer heeft in Nigeria en het terugzenden uiteraard niet enkel een vliegtuigticket behelst;

Dat verzoeker maanden zal moeten overleven, zonder werk, zonder inkomsten, zonder verblijf;

Dat het verzoek aan verzoeker om via een Visum terug te keren naar België dan ook weldegelijk een omstandigheid uitmaakt die buitengewoon is;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie alleszins onvoldoende motiveert door de kost van de reis te beperken tot de kost van een vliegtuigticket.

Dat zoals aangehaald in de motivatiebrief, de kosten tussen de 3 en 4 duizend euro zullen schommelen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze beschouwing naast zich neerlegt en naast de kwestie, het antwoord beperkt tot de prijs van een vliegticket;

Dat de beslissing niet naar recht verantwoord wordt en dan ook vernietigd dient te worden;

Dat verzoeker ook opmerkt dat het verzoek niet onontvankelijk is, daar aan de vereiste vormen is voldaan, doch, mocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een voldoende motivatie hebben voorzien, quod non, ze ongegrond is;

Dat ook dit verwarring sticht en de beslissing dan ook nietig is;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel wordt verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de

bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft dat de buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld als een geheel, merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien waarom de verschillende ingeroepen elementen – waaromtrent voor elk van deze elementen werd gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet – anders zouden moeten worden beoordeeld wanneer zij in combinatie met elkaar worden bekeken.

2.4. Het is niet omdat een “*palet aan redenen*” werd gegeven om aan te tonen dat een terugkeer naar het land van herkomst zeer moeilijk is en de bestreden beslissing ze niet weerhoudt, dat deze daarom de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

2.5. Verzoeker heeft in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, opgeworpen dat een terugkeer “*een enorm kostelijke aangelegenheid [is]. Een retourticket alleen al kost 1.000 EUR en bovendien heeft verzoeker uiteraard geen verblijfplaats meer in Nigeria, Alles bij elkaar komt een reis naar Nigeria, het verzoek aan de Belgische Ambassade en de tijd die hierover heen gaat, neer op een aderlating van minstens 3.000 à 4.000 EUR.*” Door er nogmaals op te wijzen dat de kostprijs van zijn terugkeer een buitengewone omstandigheid vormt, weerlegt verzoeker verweerders beoordeling in de bestreden beslissing niet dat “*De kostprijs van een ticket naar Nigeria geen buitengewone omstandigheid [vormt] die hem verhinderen terug te keren. Veel andere personen dienen ook reiskosten te betalen om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving; de kosten die betrokkene dient te maken vormen geen uitzondering.*” De verwerende partij betwist dus niet het gegeven dat er reiskosten verbonden zijn aan een terugkeer naar het land van oorsprong, maar acht dit geen buitengewone omstandigheid omdat andere personen ook die reiskosten moeten betalen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag geen elementen ontwikkeld, laat staan aangetoond, waarom de reiskosten specifiek voor hem een buitengewone omstandigheid vormen. Het is niet aan de verwerende partij om te gaan onderzoeken waarom verzoekers geval afwijkt van dat van anderen. Verzoeker kan de bestreden beslissing dan ook niet onderuit halen door simpelweg te poneren dat het niet opgaat zijn situatie te vergelijken met de situatie van anderen. Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift dat hij “*al jaren niet kan werken*” omdat hij in illegaal verblijf vertoeft en dat het onmogelijk is om een dergelijke som bijeen te sparen, maar dit heeft hij niet ontwikkeld in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag en het is niet meer dan een bloot betoog. Dezelfde vaststellingen gelden voor verzoekers betoog dat hij geen netwerk meer heeft in Nigeria en dat een terugkeer meer behelst dan een vliegticket boeken.

2.6. Verzoekers overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond en dat de motivering niet afdoende is en niet deugt, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA